



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci
žalobkyně: **T. T. T. H.**, státní příslušnost, toho času pobytem v ČR na
adrese,, zastoupené advokátem Mgr. Petrem Václavkem, se
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, 130 51
Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2018, č. j. CPR-8216-4/ČJ-2018-930310-V242

takto:

- I. Rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie č. j. CPR-8216-4/ČJ-2018-930310-V242 ze dne 5. 4. 2018 **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 22.492 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem AK v Praze 1, Opletalova 25.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že podala odvolání k žalovanému proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) č. j.: KRPJ-8520-15/ČJ-2018-160022-OU ze dne 26. 1. 2018, jímž byla žalobkyni uložena povinnost opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný následně dne 5. 4. 2018 vydal rozhodnutí č. j. CPR-8216-4/ČJ-2018-930310-V242, kterým odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
2. Proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného pak žalobkyně podala žalobu.
3. Tuto odůvodnila následovně:
4. Žalobkyně zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalovaného, jíž odůvodňuje zamítnutí odvolání a potvrzení napadeného rozhodnutí, kterým byla žalobkyni uložena povinnost opustit území. Dle názoru žalobkyně žalovaný naprosto nesprávným na konkrétní situaci žalobkyně nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení a dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
5. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že řízení o správním vyhoštění bylo z důvodu shledání možného nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území a tato povinnost byla následně také žalobkyni uložena.
6. Žalobkyně v první řadě uvádí, že řízení o povinnosti opustit území sice dle dikce § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců nahrazuje řízení o správním vyhoštění v případech, kdy by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení, avšak tímto není nijak dotčena povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadu všech rozhodnutí, tedy i rozhodnutí o povinnosti opustit území, dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zakotvuje povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost dopadů všech rozhodnutí dle tohoto zákona: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště“*. Pro úplnost žalobkyně uvádí, že výčet uvedený v citovaném ustanovení je výčtem, který představuje minimální množinu faktorů, které ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž je-li správní orgán povinen zvážit „zejména“ vyjmenované faktory, tak to znamená, že se musí vypořádat se vším uvedeným. Jinými slovy, dle zákona o pobytu cizinců, musí být každé rozhodnutí přiměřené, přičemž § 174a tohoto zákona nabízí odpověď na otázku, co je onou „přiměřeností“. Citované ustanovení zákona nabízí onen minimální výčet okruhů, jimiž se správní orgán musí ve svém meritorním

rozhodnutí vypořádat. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s nimi nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. V napadeném rozhodnutí se však žalovaný omezil pouze na pár strohých vět, které nelze pokládat za řádné zjištění přiměřenosti dopadu rozhodnutí. Z výše uvedeného je pak zcela zřejmé, že tento závěr správního orgánu je naprosto chybný a v příkrém rozporu s dikcí ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud meritorní rozhodnutí žalované tedy neobsahuje dostatečnou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se žalovaný pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž žalovaný tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádal, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu.

7. Žalovaný dále pochybil způsobem, jakým se vypořádal s odvolací námitkou týkající se nedostatečného zdůvodnění doby vycestování, kdy žalovaný odkázal na ust. § 50 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého se rodinnému příslušníkovi občana EU stanoví doba k pobytu na výjezdní příkaz minimálně na 1 měsíc, což však správní orgán porušil, když stanovil dobu k vycestování na 30 dnů. Správní orgán zaměňuje dva zákonné pojmy týkající se lhůt, a to 1 měsíc a 30 dnů, kdy se nejedná o tutéž stejnou dobu. Žalobkyně tedy má za to, že žalovaný pochybil, když posvětil postup správního orgánu I. stupně a paradoxně vyložil výklad zákonných ustanovení nesprávným způsobem, čímž způsobil nepřezkoumatelnost.
8. Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhovala, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému zaplatit žalobkyni vzniklé jí náklady řízení.
9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně neuvedla žádné nové skutečnosti a obsah žaloby koresponduje s obsahem odvolání. Žalobkyně napadla žalovaného, že nedostatečně zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života a nedostatečně zdůvodnil dobu k vycestování stanovenou žalobkyní v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se s uvedenými námitkami neztotožňuje, plně se odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody, pro které bylo shledáno naplnění znaků skutkové podstaty ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“). V rámci předmětného řízení o povinnosti opustit území byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro konstatování protiprávního jednání žalobkyně.
10. Žalovaný je přesvědčen, že za daných okolností nelze od uložení povinnosti opustit území upustit, a že je v daném případě třeba shledat napadené rozhodnutí jako přiměřené opatření. Navrhoval proto žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

11. Pokud jde o napadené rozhodnutí vydané žalovaným dne 5. 4. 2018, tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, Odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Jihlava ze dne 26. 1. 2018, č. j. KRPJ-8520-15/ČJ-2018-160022-OU, ve věci povinnosti opustit území České republiky a toto rozhodnutí bylo žalovaným potvrzeno.
12. V odůvodnění uvedeného rozhodnutí mj. uvedeno, že ze spisového materiálu bylo zjištěno, že napadeným prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni, státní příslušnici, podle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. dne 26. 1. 2018 vydáno rozhodnutí, kterým jí byla uložena povinnost opustit území ČR. Podle ust. § 50a odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., byla doba k opuštění území ČR stanovena do 30 dnů ode dne oznámení (doručení) napadeného rozhodnutí.
13. K jednání, jež je žalobkyni vytýkáno, bylo odvolacím orgánem zjištěno, že ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., bylo správním orgánem I. stupně aplikováno na základě zjištění, že cizinka nebyla od 6. 10. 2017 do 23. 1. 2018 (den pobytové kontroly) oprávněna pobývat na území České republiky. Správní orgán I. stupně dále zjistil, že dne 7. 8. 2017 byla cizince pravomocným rozhodnutím Odboru azylové a migrační politiky MV ČR ze dne 11. 5. 2017 zamítnuta žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, čímž cizince zaniklo oprávnění pobývat na území ČR (cizinka byla oprávněna na území ČR pobývat ve smyslu ust. § 87 zákona č. 326/1999 Sb.). V této souvislosti byl do cestovního dokladu cizinky OAMP vylepen výjezdní příkaz s platností do 5. 10. 2017. Cizinka rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) napadla žalobou, jejíž součástí byl návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 4. 10. 2017, č. j. 31A 287/2017-23 odkladný účinek žalobě nepřiznal. Dne 23. 1. 2018 se cizinka dostavila na pracoviště správního orgánu I. stupně. Po provedeném dokazování a posouzení všech zjištěných skutečností správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že nashromážděnými podkladovými materiály je dán důvod pro vydání napadeného rozhodnutí. Písemné vyhotovení napadeného rozhodnutí bylo cizince oznámeno dne 29. 1. 2018 prostřednictvím zmocněného zástupce. Napadené rozhodnutí bylo rovněž doručeno manželu cizinky panu P. K., který je v předmětné věci vedlejším účastníkem řízení.
14. Dne 31. 1. 2018 podala cizinka proti napadenému rozhodnutí blanketní odvolání, které odůvodnila podáním datovaným 14. 2. 2018.
15. V odvolání namítá primárně, že bylo porušeno ust. § 3 správní řád a současně ust. § 174a zákona č. 326/1999 Sb., neboť byla nedostatečně zkoumána přiměřenost napadeného rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života, do života její rodiny, a zdali je její nucené vycestování vůbec možné. Na podporu svých tvrzení odkázala na rozhodovací praxi Městského soudu v Praze a Nejvyššího správního soudu. V odvolání zmiňuje, že je manželkou občana ČR, uvádí, že je těhotná, což správní orgán I. stupně dle ní vůbec nezkontroloval.

16. Odvolací orgán, jak žalovaný uvedl, s ohledem na uplatněné odvolací námitky zkoumal přiměřenost zásahu napadeného rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života cizinky, který se odvíjí od výsledků posouzení jednotlivých kritérií přiměřenosti nastíněných v § 174a zákona č. 326/1999 Sb. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že konkrétní argumentace k přiměřenosti rozhodnutí jsou uvedeny na str. 2 a 3 rozhodnutí I. stupně. Tento správní orgán ve svém rozhodnutí zásah do rodinného a soukromého života cizinky posoudil a hodnotil, a stejně tak řádně zdůvodnil závěr, podle kterého správní vyhoštění nepředstavuje pro cizinku nepřiměřený zásah do jejího rodinného a soukromého života. Odvolací orgán se plně s tímto názorem ztotožňuje. Pro zjištění všech okolností případu, zejména zásahu do rodinného a soukromého života cizinky správní orgán I. stupně po cizince požadoval vysvětlení ve smyslu ust. § 167 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. a o provedeném úkonu sepsal protokol. Z jeho obsahu je zjevné, že cizinka se správním orgánem I. stupně nespolupracovala, když na pokládané otázky odmítala bezdůvodně odpovídat. Z jednání správního orgánu I. stupně je zcela zřejmá snaha o získání všech informací pro řádné posouzení věci. Jelikož však cizinka se správním orgánem I. stupně nespolupracovala, byl tento odkázán na informace jím zjištěné v rámci jeho činnosti. Sama cizinka se tak sama připravila o možnost řádného objasnění věci. Odvolací orgán konstatoval, že s ohledem na dokazování přiměřenosti je správní orgán odkázán předně na informace získané od cizince. Pokud cizinec nespolupracuje, jako v tomto případě, musí si správní orgán zajistit další podklady, na základě kterých zákonným a přezkoumatelným způsobem rozhodne. Správní orgán I. stupně takové podklady zajistil v podobě rozhodnutí OAMP ze dne 11. 5. 2017, č. j. OAM-11348-34/PP-2016, rozhodnutí Komise ze dne 7. 8. 2017 č. j. MV-77517-7/SO-2017 a usnesení Krajského soudu v Brně, kterým nebyl přiznán odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí Komise.
17. Prostudováním postoupeného spisového materiálu a provedenou lustrací v dostupných informačních systémech PČR odvolací orgán zjistil, že předmětné řízení cizinka předně vyvolala nedodržením svých povinností stanovených jí zákonem č. 326/1999 Sb. - § 50 odst. 6 a § 103 písm. n). Řízení, kterým byla cizince stanovena povinnost opustit území ČR, předcházelo řízení ve věci její žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR – uzavřela sňatek s občanem ČR. Správním orgánem OAMP bylo v řízení o žádosti postupováno velice důsledně. Z výsledku svého šetření dospěl k závěru, že ze strany cizinky došlo k obcházení zákona č. 326/1999 Sb. s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území ČR, neboť účelově uzavřela manželství s občanem ČR. Svá zjištění správní orgán OAMP velmi podrobně zdůvodnil ve svém rozhodnutí, kterým žádost o povolení k přechodnému pobytu cizinky nevyhověl a tuto zamítl (rozhodnutí ze dne 11. 5. 2017).
18. Z odůvodnění rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že manželství bylo uzavřeno účelově.
19. Když rozhodnutí přezkoumávala Komise, připomněla, že cizinka i manžel byli v řízení o žádosti náležitě poučeni o povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet.

Přesto svým povinnostem nedostáli. Komise hodnotila výpovědi manželů natolik odlišnými, svědčící o neznalosti manželů o sobě navzájem v takové míře, že to nepovídá o manželství uzavřeném mezi dvěma lidmi, kteří spolu skutečně chtějí žít, neboť z jejich výpovědi byly zjištěny značné nesrovnalosti týkající se jejich společného života, okolnosti seznámení, průběhu pobytu ve Vietnamu před uzavřením manželství, uzavření manželství a následného života. Ve svém souhrnu pak Komise uvedla, že zjištěné skutečnosti svědčí o účelově uzavřeném manželství mezi cizinkou a manželem – cizinka se s manželem setkala cca 3 týdny před uzavřením manželství, nemluvili společným jazykem (komunikace měla probíhat prostřednictvím internetového překladáče, když oba současně tvrdili, že neměli přístup na internet), ve společné domácnosti údajně začali žít až po příjezdu cizinky do ČR (3. 8. 2016), která si nejprve chtěla našetřit peníze, což bylo považováno za nevěrohodné i z toho důvodu, že v takovém případě nebyl důvod pro uzavření manželství cca 3 týdny poté, co se poprvé viděli, manžel si potřebné doklady pro uzavření manželství obstarali ještě před odjezdem do, kde byl sňatek uzavřen, tedy ještě dříve, než se s cizinkou vůbec setkal.

20. V otázce přiměřenosti pak cizinka zmiňuje, že je manželkou občana ČR, poukazuje na těhotenství. Správní orgán I. stupně ani odvolací orgán manželství cizinky s občanem ČR nezpochybňuje, neboť toto bylo uzavřeno dle zákona a v současnosti je platné. Tento samotný fakt ale nezapřičinuje, aby rodinný příslušník občana ČR automaticky získal výhodu v podobě pobytového oprávnění. Zákon č. 326/1999 Sb., s odkazem na evropskou legislativu, stanoví podmínky, na jejichž základě lze pobytové oprávnění vydat či nevydat. Jedním z kritérií pro nevydání pobytového oprávnění je, jako v tomto případě, obcházení zákona s cílem získat pobytové oprávnění v podobě trvalého pobytu, zejména pokud cizinec uzavřel účelově manželství, což bylo v tomto konkrétním případě. To, že je těhotná, cizinka zmiňuje v odvolání, blíže toto však nerozvádí a ničím nedokládá. Odvolací orgán je toho názoru, že cizinka na tomto základě staví argumentaci nemožnosti vycestování a nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Z úředního záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 23. 1. 2008 vyplývá, že cizinka poprvé osobně kontaktovala správní orgán I. stupně dne 23. 1. 2018. Správní orgán I. stupně po prvotním zjištění stavu věci cizinku předvolal k dalšímu řízení na den 26. 1. 2018, kdy se dostavila společně se zmocněným zástupcem. Při tomto druhém jednání bylo po cizince požadováno vysvětlení, které však cizinka bojkotovala tím, že se odmítala vyjádřit k pokládaným otázkám. Při žádném z jednání u správního orgánu I. stupně cizinka své údajné těhotenství nezmínila. Tuto informaci zmiňuje až v rámci odvolání. Informace tak zůstala ve stavu ničím nepodloženého tvrzení, čímž cizinka neunesla důkazní břemeno. Z celého řízení dále vyplynulo, že cizinka má na území ČR pouze manžela, s kterým účelově uzavřela manželství a ve společné domácnosti s ním nikdy nebydlela. Pro vzájemnou komunikaci nepoužívají žádný společný jazyk. K osobě cizinky pak bylo zjištěno, že na území ČR nikdy před uzavřením manželství nepobývala. V domovské zemi má veškeré rodinné příslušníky a zázemí. S ohledem na poměrně krátký pobyt v ČR, neznalost prostředí, zcela odlišnou kulturu nemůže mít napadené rozhodnutí za následek nepřiměřený zásah do jejího rodinného života ve smyslu nepřiměřenosti, jakožto nezákonnosti či ústavně nepřijatelného zásahu do stěžovatelských základních práv.

Stěžovatelce nebude znemožněno své případné rodinné vazby uchovat, byť je nebude moci udržovat přímo na území ČR. Nemohl tak dospět k závěru, že by zájem cizinky na ochraně jejího rodinného a soukromého života převážil nad veřejným zájmem na opuštění území ČR. Dále pak mimo jiné v odůvodnění uvedeno, že žalovaný konstatuje, že se správní orgán I. stupně k osobě cizinky zachoval velmi shovívavě, když zhodnotil, že nejsou dány důvody pro vedení správního vyhoštění, neboť mohl zohlednit, že se cizinka pokusila získat pobytové oprávnění na území ČR. Správní orgán I. stupně se po zhodnocení okolností případu a na základě jím zjištěných skutečností nakonec uchýlil k nejmírnějšímu vynucovacímu prostředku, který zákon č. 326/1999 Sb. připouští a vydal rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR sloužící k tomu, aby cizinec, který nemá platné pobytové oprávnění, svůj pobyt na území České republiky uvedl do souladu se zákonem. Připomněl, že předmětné řízení je vedeno pro neoprávněný pobyt cizinky na území ČR.

21. Krajský soud v Brně měl k dispozici správní spis vedený Policií České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Jihlava, č. j.: KRPJ-8520/ČJ-2018-160022-OU, v němž jsou citovány všechny podklady, které žalovaný uvádí v písemném vyjádření k žalobě a z nichž správní orgán I. stupně vyšel při vydání rozhodnutí, a které měl k dispozici i žalovaný, který tyto podklady rovněž hodnotil a dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně.
22. Oba správní orgány vyšly z toho, že žalobkyně pobývá na území ČR bez oprávnění k pobytu.
23. V jejím případě (žádosti o přechodný pobyt nebylo vyhověno) se jedná se o cizinku, která uzavřela manželství s občanem Evropské unie, P. K., kdy po zhodnocení všech skutečností, které správní orgány zjistily, tyto dospěly k závěru, že se jedná o manželství účelové, přičemž skutečnost, že by žalobkyně měla být těhotná, uvedla až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, přičemž své tvrzení ničím nedoložila.
24. Zásadní žalobní námitka žalobkyně spočívala v tom, že správní orgán při vydání rozhodnutí nezkoumal řádně přiměřenost dopadu rozhodnutí, tedy povinnosti žalobkyně opustit území ČR dle § 174 písm. a) zákona o pobytu cizinců, že tedy nezjistil náležitě skutkový stav věci, tak jak ukládá ust. § 3 správního řádu.
25. Krajský soud v dané věci nařídil jednání na den 29. 8. 2018. Tohoto se osobně zúčastnila žalobkyně se svým právním zástupcem (u jednání byl přítomen tlumočník z jazyka).
26. U soudního jednání žalobkyně založila do spisu rodný list vystavený Magistrátem města Jihlavy ze dne 13. 8. 2018, z něho soud zjistil, že ... se narodilo dítě B. A. K., kdy matka dítěte je uvedena T. T. H., narozená a otec dítěte je uveden P. K., narozený

27. U soudního jednání žalobkyně uvedla, že od doby jednání před správní orgány se změnila pouze ta skutečnost, že se jí narodila dcera a v současné době již nebydlí společně s manželem v, na adrese, ale bydlí společně v bytě v Do tohoto bytu se přestěhovali společně s manželem v červenci letošního roku, před narozením dcery. Pokud jde o komunikaci, uvedla, že česky zatím rozumí velmi málo, s manželem však komunikují česky, žalobkyně zatím „lámanou češtinou“. Speciálně češtinu se neučí, učí se ji z komunikace s manželem.
28. U jednání před soudem česky sdělila, jak se jmenuje, kolik je jí let. Dále pak uvedla, že s manželem byli seznámeni, a protože zjistili, že chtějí spolu žít a bydleli každý na jiném kontinentě, rozhodli se z tohoto důvodu k rychlému uzavření manželství. Dále sdělila, že do ČR přicestovala prakticky až za rok po uzavření manželství, protože si potřebovala vyřídit potřebné dokumenty, aby mohla do ČR odjet, a to určitou dobu trvá. Dále uvedla, že manželství s P. K. uzavírala skutečně velmi krátce poté, kdy se poprvé fyzicky setkali ve, trvala však na tom, že manželství bylo uzavíráno z lásky. Už v té době spolu žalobkyně s P. K. komunikovali v češtině, předtím se ve žalobkyně učila česky, a když přiletěl P. K. do, přiletěl s kamarádem, který je, česky uměl a ten komunikaci tlumočil, když bylo potřeba.
29. Když pak přijela do ČR, začala bydlet v, kdy se jedná o dům o dvou bytových jednotkách. Žalobkyně s manželem bydleli v patře, v domě bydlela ještě i babička manžela a jeho matka. Babička bydlela v přízemí. V domě je kromě bytových jednotek dvojí sociální zařízení, pouze kuchyň je jedna. Žalobkyně v té době však vůbec nevařila, s babičkou manžela se vídala minimálně. Tehdy hodně cestovala po památkách v ČR. Dále pak na dotaz uvedla, že v průběhu správního řízení skutečně neuváděla, že je těhotná, nevěděla, že je nutné tuto skutečnost uvádět.
30. V době, kdy je přítomna u soudu, dceru hlídá její známá, která bydlí ve stejném domě jako žalobkyně s manželem. Manžel je nyní v práci.
31. Dále pak uvedla, že se domnívá, že by rozhodně s měsíčním dítětem nyní nemohla odcestovat do Pokud jde o její dceru, ta má svého lékaře, a to v Jihlavě. Narodila se jako zdravé dítě.
32. Zástupce žalobkyně u tohoto soudního jednání mimo jiné uvedl, že dle jeho názoru k podání vysvětlení či výslechu měl být jednoznačně předvolán také manžel žalobkyně, který by dle zástupce potvrdil, že v žádném případě se nejednalo o účelově uzavřené manželství s žalobkyní, o čemž svědčí i ta skutečnost, že z manželství se, jak vyplynulo z rodného listu dítěte, narodila dcera a jejím otcem je manžel žalobkyně P. K. Manžel žalobkyně nebyl vůbec vyslechnut, k věci se sám nevyjádřil, byl tedy nedostatečně zjištěn skutkový stav věci, zejména s odkazem na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
33. Posouzení věci krajským soudem.
34. Žaloba je důvodná.

35. Podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
36. Žalobkyně tedy jako zásadní žalobní námitku měla to, že správní orgány se řádně nezabývaly shora citovaným zákonným ustanovením, protože nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci.
37. Správní orgán I. stupně rozhodl o povinnosti opustit území republiky žalobkyní dle ust. § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, dle něhož rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.
38. Správní orgány věc zhodnotily tak, že žalobkyně nemá oprávnění pobývat na území ČR, neboť její žádosti o přechodný pobyt nebylo vyhověno a žalobkyně pobývá dle správních orgánů na území ČR bez jakéhokoli oprávnění a k uzavřenému manželství s P. K., občanem EU dospěla k závěru, že toto manželství bylo uzavřeno účelově.
39. Podle § 3 zákona 500/2004 Sb., správní řád nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.
40. Krajský soud v Brně dospěl po provedeném řízení k závěru, že žaloba žalobkyně důvodná je, neboť se závěry, ze kterých vycházel žalovaný a předtím správní orgán I. stupně, se soud neztotožňuje.
41. Soud má za to, že zatím nebylo ze strany žalovaného postupováno v intencích ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci.
42. Je sice pravdou, že žalobkyně uzavřela manželství v občanem EU P. K. po velmi krátké známosti, v podstatě 3 týdny poté, co se poprvé uviděli, žalobkyně téměř neuměla česky a P. K. nerozuměl jazyku, a nebylo prokázáno, že by v jiném jazyce, kterému by dobře rozuměli oba, byli schopni komunikace. Žalobkyně po uzavření manželství, když P. K. přijel do již s doklady potřebnými pro uzavření manželství, setrvala v podstatě ještě rok ve a teprve poté přijela do České republiky.

43. Soud však má za to, že přes tyto skutečnosti nebylo najisto postaveno, že by se jednalo o manželství, které bylo uzavřeno účelově. Správní orgány vycházely i z toho, že po příjezdu žalobkyně do České republiky manželé nebydleli společně, když v rodinném domě v dle správních orgánů pobýval P. K., jak mělo policii vyplynout z jejich zjištění při návštěvě domu, kde hovořili s babičkou P. K.
44. Soud však má za to, že v první řadě měly správní orgány vyslechnout manžela žalobkyně, resp. předvolat ho k podání vysvětlení, kdy měly zjistit skutečnosti, které vedly k uzavření manželství P. K. s žalobkyní, skutečnosti ohledně jejich vztahu před uzavřením manželství, jejich vzájemnou komunikaci, společné bydliště či oddělené bydlení atd., kdy ke všem věcem, ke kterým se vyjadřovala žalobkyně, měl být podrobně vyslechnut i její manžel, a to proto, že jedině tak mohly být najisto postaveny podstatné skutečnosti rozhodné pro vydání rozhodnutí ve věci opuštění republiky žalobkyní.
45. Žalobkyně pobývá na území ČR od srpna roku 2016, kdy v té době byla již manželkou P. K., prvostupňové rozhodnutí o povinnosti opustit území je z 26. 1. 2018, tedy vydáno bylo jeden a půl roku poté, kdy žalobkyně, coby manželka občana EU přicestovala do České republiky.
46. Soud má za to, že v tomto období žalobkyně se svým manželem P. K. žila, tehdy v domě v, později od července letošního roku pak společně bydlí, jak uvedla, v bytě v Z toho tedy nevyplývá, že by se mělo jednat o účelově uzavřené manželství, rozhodující však pro posouzení věci je ta skutečnost, že žalobkyni se narodila dcera, jejímž otcem je, jak plyne z rodného listu, manžel žalobkyně P. K.
47. Žalobkyně tedy má s P. K. malé dítě, žije s ním v jedné domácnosti dle názoru soudu již více než 2 roky, což nesvědčí o účelovosti uzavření manželství, o tom pak vůbec nesvědčí narození dcery, kdy otcem dítěte je P. K.
48. Soud na tomto místě uvádí, že žalobkyni lze jednoznačně vytknout, že v průběhu řízení týkající se povinnosti opustit území, byla zcela pasivní, ona sama žádné informace správním orgánům nesdělila, teprve až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 14. 2. 2018 uvedla, že je v pokročilém stádiu těhotenství.
49. Je pravdou, že nedoložila žádnou lékařskou zprávu o tom, že je těhotná, nicméně má soud za to, že žalovaný tuto informaci nechal v podstatě bez povšimnutí, aniž by žalobkyni kontaktoval, či požadoval po ní předložení lékařské zprávy o jejím těhotenství. To, že tato informace byla pravdivá, je skutečností, neboť se žalobkyni narodila dcera.
50. Krajský soud z důvodů, které zjistil při nařízeném soudním jednání, vzal za prokázané, že skutkový stav ze strany žalovaného i správních orgánů I. stupně nebyl zatím náležitě zjištěn, a že žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 174a odst.

1 zákona o pobytu cizinců, týkající se zkoumání přiměřenosti dopadu rozhodnutí na rodinný život žalobkyně.

51. Z těchto důvodů Krajský soud v Brně v souladu s ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, přičemž dle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu.
52. Jak soud již uvedl, má za to, že nebyl zatím náležitě zjištěn skutkový stav věci. Žalovaný bude muset znovu zhodnotit rodinnou situaci žalobkyně, skutečnost, že uzavřela manželství s P. K., občanem EU, skutečnost, že dle názoru soudu s tímto mužem žije žalobkyně ve společné domácnosti v Jihlavě a vychovávají spolu malé dítě, jehož matkou je žalobkyně a otcem P. K.
53. Všechny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí (kdy oddací list má správní orgán k dispozici a rodný list dítěte žalobkyně založila do soudního spisu) má tedy žalovaný k dispozici. Bude však potřeba vyslechnout také manžela žalobkyně P. K., který zatím žádné vysvětlení k věci nepodal, nebyl vyslechnut, nevyjádřil se tedy k podstatným skutečnostem týkajícím se rodinného života žalobkyně a P. K. a uzavření manželství mezi nimi.
54. Teprve do doplnění dokazování uvedeným směrem, v případě, že by žalovaný setrval na svém původním názoru, vydá nové rozhodnutí, které však musí být odůvodněno v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
55. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci měla úspěch, proto má povinnost žalovaný zaplatit jí náklady řízení. Ty sestávají z nákladů řízení (4 úkony právní pomoci – 4 x 3.100 Kč, dále 4x režijní paušál – 4 x 300 Kč, cestovní náklady – jízdné právního zástupce Praha – Brno a zpět (2x), vše zvýšeno o DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. září 2018

JUDr. Jana Kubenová v. r.
samosoudkyně

